

ת"פ 26271/07/16 - יוסף כהן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 26271-07-16 מדינת ישראל נ' כהן

בפני
המבקש
נגד
המשיבה

כבוד השופטת מיכל ברנט
יוסף כהן
מדינת ישראל

החלטה

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של הפקרה אחרי פגיעה, עבירה לפי סעיף 64 א(ג) (לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961; שיבוש מהלכי משפט, עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין התשל"ז-1977 והשמדת ראיה, עבירה לפי סעיף 242 לחוק העונשין. ב"כ המבקש הגיש בקשה ובה עתר להורות על ביטול כתב האישום כנגד המבקש בשל מחדלי חקירה אשר גרמו לפגיעה קשה בהליך ההגנה ולקיפוח יכולתו של המבקש לנהל הגנתו כדבעי וזאת במסגרת טענה מקדמית של "הגנה מן הצדק".

לטענת ב"כ המבקש, המאשימה לא ביצעה מספר פעולות חקירה בסיסיות אשר היו יכולות להביא לממצאים אובייקטיביים הנוגעים לעובדות היורדות לשורשו של כתב האישום, ראיות שלו היו נאספות בזמן, היו מסייעות להגנת הנאשם, ברם, בזמן שנאותה התביעה לאתרן הן הושמדו. כבוד השופטת בכור קבעה במסגרת בקשת המבקש לעיין בחומר חקירה כי חומר החקירה שהתבקש יכול לסייע לנאשם באופן הכרחי ומתבקש. ואלה מחדלי החקירה עליהם הצביע ב"כ המבקש:

אי איסוף צילומי כביש 6 המצביעים על נתיב נסיעת כלי הרכב סמוך לקרות התאונה, הימנעות מבידוק סוגי כלי הרכב והימצאות אורות לד באחד מהם, קצינת רפואה שעצרה במקום התאונה בסמוך לאחריה, אי בדיקת כלי רכב נוספים לסימני מעורבות בתאונה.

לטענת ב"כ המבקש, הבוחן המשטרתי קבע כי הרכב שפגע במנוחה נסע בנתיב השמאלי, בעוד המבקש, כבר בחקירותיו במשטרה טען כי נסע בנתיב האמצעי ורכב אחר שנסע במקביל אליו בנתיב השמאלי "חתך" אותו בפתאומיות, כך שממצלמות כביש 6 ניתן היה לדעת בוודאות באיזה נתיב נסעו כלי הרכב כמו גם לברר את השאלה שמחלוקת ולפיה המבקש יצא לעקיפה ולפיכך שהה בנתיב השמאלי בעת קרות התאונה.

העד טאובר מסר כי לרכב שנסע בנתיב השמאלי היתה תאורת לד בפנסי החזית ונוריות הרכב המעורב בתאונה היו בצורת האות "נ" אלא שהמשיבה סירבה לערוך בדיקת כלי הרכב שעברו במקום וקיומן של נורות לד בצורת האות "נ" באותם כלי רכב, כשברכבו של המבקש אין נורות לד כלל.

בסמוך לאחר התאונה עצרה במקום אלמונית, בלונדינית, ככל הנראה קצינת רפואה בצה"ל ונתנה סיוע למנוחה ולבני משפחתה כפי העולה ממספר עדויות, אלא שהמשיבה לא עשתה דבר כדי לאתר.

לבסוף נטען על ידי ב"כ המבקש כי קיימת אפשרות של ממש שהמנוחה נפגעה על ידי מספר כלי רכב נוספים, יתכן שאף לפני פגיעתו של המבקש, אך המאשימה חדלה ולא בדקה את כלי הרכב שעברו במקום.

בתגובתה טענה המשיבה כי בהתאם לפסיקה, על מנת לבחון אם התקיימו מחדלי חקירה כלל ועל מנת לבחון את

עוצמתם, יש צורך בניהול ההליך.

ראשית נטען כי כלל העדים אשר הוזכרו בבקשת המבקש הינם עדי תביעה אר יחקרו.

ההגנה קיבלה את רשימת כל כלי הרכב שעברו במקום התאונה ואת פרטי הבעלות (764 כלי רכב) ופתוחה בפני ההגנה הדרך להשתמש בחומר זה, כך גם לגבי הטענה כי לרכב הפוגע היו נורות לד בצורת האות "נ".

העובדה כי הצילום במצלמות כביש 6 נמחק לאחר 7 ימים אינה רלבנטית שכן המצלמות נמצאות במרחק של 400 מטר ממקום התאונה.

באשר לקצינת הרפואה הנטענת, טענה ב"כ המשיבה כי מפקד מחוז הצפון אינו מכירה, המבקש שהה במקום התאונה 18 דקות ולא שוחח עם קצינת הרפואה ובידיו לאתרה על פי סוג הרכב.

ב"כ המשיבה טענה כי יש להבחין בין הפגיעה הראשונית במנוחה לבין רכבים נוספים "שעלו" עליה לאחר הפגיעה, ולצורך כך תהא בידי ההגנה האפשרות לחקור את עדי התביעה הרלבנטיים.

לבסוף נטען כי אין המדובר במחדלים, לא כל שכן כאלה היורדים לשורשו של עניין.

דין והכרעה:

בע"פ 5386/05 **בילל אלחורטי נ' מדינת ישראל** אליו הפנתה ב"כ המשיבה נפסק בהאי לישנא:

"במקרים שבהם נתגלו מחדלים בחקירת המשטרה, בית המשפט צריך לשאול עצמו האם המחדלים האמורים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו (ע"פ 173/88 מרדכי אסרף נ' מדינת

ישראל, פ"ד מד(1) 785, 792 (השופט גולדברג); ע"פ 5781/01 טארק אעמר נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3) 681, 688 (השופט ג'ובראן); ע"פ 5152/04 שוריק אגרונוב נ' מדינת ישראל (השופט ג'ובראן)). על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות (ע"פ 2511/92 נאיל חטיב נ' מדינת ישראל (לא פורסם) (השופט גולדברג)). העדרה של ראיה, שמקורו בחקירת המשטרה, יזקק לחובת התביעה בעת שיישקל מכלול ראיותיה, ומאידך גיסא, הוא יכול לסייע לנאשם כשבית המשפט ישקול האם טענותיו מקימות ספק סביר (ע"פ 4384/93 מליקר נ' מדינת ישראל (לא פורסם) (השופט קדמי); רע"פ 8713/04 רצהבי נ' מדינת ישראל (טרם פורסם) (השופט עדיאל); ע"פ 10735/04 גולדמן נ' מדינת ישראל (טרם פורסם) (השופט נאור)). נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין...מהאמור עולה, כי על מחדלי החקירה להימדד בדרך כלל במישור הראייתי (עניין מליקר, שם). עוד קבעה הפסיקה, כי התביעה אינה חייבת להציג בפני בית המשפט את 'הראיה המקסימאלית', אלא "על התביעה להוכיח את המוטל עליה ב'ראיה מספקת', ואין נפקא מינה אם היה לאל ידה להשיג טובה הימנה' (עניין מליקר, וראו האסמכתאות דשם) וגם אם יכלה התביעה להשיג ראיות טובות יותר, אין הדבר מוביל לזיכוי הנאשם, אם בראיות שהוצגו יש די להרשעה מעבר לספק סביר. כך סיכם את הסוגיה בית המשפט בעניין מליקר: "כישלון של הגורם החוקר באיסוף הראיות - ואפילו נעשה הדבר במודע- אינו בא במקומה של הראיה שאפשר והייתה

מושגת; וכוחו מצומצם בהקשר זה, להיעדרה של ראיה תומכת או סותרת ראיה אחרת, שבעל דין סומך עליה את טענותיו.....

השאלה היא ביסודה שאלה של צדק. האם נעשה לנאשם עוול, בנסיבותיו של מקרה פלוני, בכך שהמשטרה חדלה בחקירה בצורה זו או אחרת. לטעמי ככלל אכן אין דוקטרינת הנזק הראיית נחוצה בגדרי עשיית הצדק במשפט הפלילי, שכן - כפי שציינה הפסיקה שהובאה מעלה מוטל הנטל במשפט הפלילי על התביעה וככלל איננו מועבר לנאשם, וממילא השאלה היא האם מצבור הראיות, בהינתן מחדל כזה או אחר, מביא להרשעה בלא ספק סביר.

"על פי הגישה המשפטית הנוהגת אצלנו, פגמים בתקינותם של הליכי חקירה - 'חוסר הגינותם' בלשונו של ב"כ המערער - אינם מהווים, כשלעצמם, עילה עצמאית לפסילתם של הליכים משפטיים הננקטים על פיהם. ככלל, מתמקדת השלכתם של פגמים כאמור בשאלת קבילותן ומשקלן הראייתי של הראיות המושגות באמצעותם של אותם הליכים" (ע"פ 725/95 מנדלברוט נ' מדינת ישראל (לא פורסם) (השופט קדמי) בפסקה...ואולם, אין מקום ככלל שיהא חוטא נשכר בשל כך שהרשויות חדלו, אם בסופו של יום הרימו את נטל הראיה."

מכלל האמור עולה כי בחינת המחדלים החקירתיים, ככל שיצביע עליהם ב"כ המבקש, ימצאו ביטויים בהכרעת הדין לאחר שתישקלנה כלל הראיות שתוצגנה.

לאור האמור, הנני דוחה את הבקשה.

ניתנה היום, י"ד סיוון תשע"ז, 08 יוני 2017, בהעדר הצדדים.